

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci
žalobce: **V. H.**

zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem
se sídlem Praha 9, Náchodská 760/67

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, čj. KUJI 13884/2017,
sp. zn. OOSČ 18/2017 OOSC/8,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2016, čj. MCH-6628/2016/ODaP, sp. zn. ODaP-184/2016-Vo, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši

5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil přinejmenším v rovině nedbalosti tím, že dne 19. 5. 2016 v 11:10 hod. v obci Kraborovice – silnice II. třídy č. 345, ve středu obce u obchodu a u autobusové zastávky, jako řidič vozidla JEEP, RZ x, jel nedovolenou rychlostí. V tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Policií ČR mu byla naměřena rychlost jízdy 133 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 129 km/hod.
3. V reakci na odvolací námitku týkající věcné a místní příslušnosti správního orgánu I. stupně v návěti jeho rozhodnutí žalovaný uvedl, že ačkoliv není konkretizována jednotlivými ustanoveními příslušných zákonů, nic to nemění na faktu, že správní orgán I. stupně byl věcně místně i funkčně příslušným k projednání předmětného přestupku. Dodal, že věcná příslušnost správního orgánu I. stupně projednávat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích je dána § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu jako obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a že dle organizačního řádu Městského úřadu Chotěboř projednávají přestupky tohoto typu na odboru dopravy a přestupků. Místní příslušnost správního orgánu I. stupně je konstruována dle místa spáchání přestupku, jelikož dle § 55 odst. 1 zákona o přestupcích je k projednání přestupku místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán.
4. K námitce nekonkrétního vymezení jednání žalobce a místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně jednoznačně a nezaměnitelně konkretizoval ve výroku rozhodnutí místo, kde došlo ke zjištění přestupku žalobce, i to, že se přestupku dopustil jako řidič vozidla JEEP, RZ x, když jel nedovolenou rychlostí, bylo upřesněno, jaká mu byla naměřena rychlost jízdy (i po odečtu odchylky měření) v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod., což vyplývá z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jehož porušením se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, ze kterého byl uznán vinným. Žalovaný má zato, že místo spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí vymezeno jednoznačně a nezaměnitelně, přičemž i z pohledu na mapu (např. na veřejně dostupném zdroji www.google.cz/maps) je jednoznačné, kde bylo měření prováděno, jelikož prodejna COOP a před ní situovaná autobusová zastávka jsou jediné dva objekty podél předmětné silnice II. třídy č. 345 vlevo, ve směru jízdy žalobce, vpravo je několik rodinných domů, žádný obchod.
5. Dle žalovaného obsahuje výrok prvostupňového rozhodnutí i další z obligatorních náležitostí, a to formu zavinění, když je uvedeno, že žalobce svým jednáním porušil „přinejmenším v rovině nedbalosti“ § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V části odůvodnění týkající se výše uložené sankce správní orgán I. stupně uvedl definici vědomé a nevědomé nedbalosti a specifikoval jednání žalobce jako vědomou nedbalost. Uvedl, že jelikož pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku není zákonem vyžadována forma úmyslného zavinění, postačuje zavinění z nedbalosti.
6. Žalovaný se neztotožnil ani s odvolací námitkou žalobce vytýkající odůvodnění prvostupňového rozhodnutí další nedostatky, konkrétně absenci úvah správního orgánu

- I. stupně o aplikaci právních předpisů a hodnocení důkazů. Konstatoval, že správní orgán I. stupně uvedl jak žalobcem porušené ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak při zdůvodnění uložené povinnosti nahradit náklady řízení správně odkázal na § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 12 odst. 1 téhož zákona zdůvodnil výši uložené sankce. Dle žalovaného obsahuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů, jsou konkretizovány tyto podklady i vyjádření a návrhy žalobce a jednotlivé důkazy a podklady jsou správním orgánem vyhodnocovány jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, když správní orgán I. stupně zhodnotil výpovědi policistů, fotodokumentaci pořízenou na místě a uvedl, na základě čeho považuje proběhlé měření za provedené v souladu s návodem pro obsluhu zařízení.
7. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně ve věci zjistil stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, žalobci v průběhu řízení neupřel žádná z jeho zákonných práv a své skutkové a právní závěry řádně zdůvodnil. K uložené sankci uvedl, že žalobci hrozila za přestupek podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu pokuta v rozpětí od 5.000 Kč do 10.000 Kč a zákaz činnosti v rozpětí od šesti měsíců do jednoho roku. Správní orgán přitom nemá možnost se z těchto mezí zákonem dovolených vychýlit. Připomněl i § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, který výslovně zakazuje upouštět od uložení sankce podle § 125c odst. 5 až 8 zákona o silničním provozu, s výjimkou odst. 7 písm. a). Výši sankce v daném případě, která byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, označil žalovaný za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci.
 8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
 9. Žalobce předně namítl, že rozhodnutí žalovaného nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu Městského úřadu Chotěboř. Připomněl svou odvolací námitku, že prvostupňový správní orgán nenaplnil požadavky zákonodárce podle § 77 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 68 správního řádu, neboť neuvedl ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodováno, neoznačil dostatečně a nezaměnitelně místo spáchání přestupku a z rozhodnutí nebyla zřejmá forma zavinění přestupku. Postup žalovaného, který tyto výtky překonal konstatováním nedůvodnosti odvolání, neboť spáchání přestupku považoval za spolehlivě zjištěné a prokázané, a sám vyložil podle čeho je určena místní a věcná příslušnost a podle jakých právních ustanovení bylo ve věci rozhodnuto (i s odkazem na organizační řád Městského úřadu Chotěboř), označil žalobce za nezákonný a nesprávný. Žalovaný coby odvolací správní orgán podal výklad o tom, podle kterých ustanovení bylo rozhodováno, ačkoliv si o tom vůbec nemohl učinit úsudek s ohledem na absenci uvedení těchto právních ustanovení v prvostupňovém rozhodnutí. Vyložení funkční příslušnosti prvostupňového správního orgánu s odkazem na organizační řád, který není součástí spisového materiálu spolu s tvrzením o tom, podle kterých ustanovení bylo ve věci rozhodnuto, aniž by to z prvostupňového rozhodnutí bylo zřejmé, činí dle žalobce rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.
 10. Dle žalobce tak žalovaný zjevně akceptoval nesoulad výrokové části s příkazem zákonodárce podle § 68 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 77 zákona o přestupcích a sám vyložil, podle jakých právních ustanovení bylo ve věci rozhodováno, ačkoliv takovéto

oprávnění přísluší právě prvostupňovému správnímu orgánu. Žalovaný jako odvolací správní orgán může toliko modifikovat výrokovou část napadeného rozhodnutí, nepřísluší mu jakkoli ex post vykládat vůli prvostupňového správního orgánu a dotvářet ji v rámci svých úvah, neboť mu vůle správního orgánu, který rozhodnutí vydal, nemohla být známa právě pro to, že ji prakticky nevyjevil v tom ohledu, podle kterých právních ustanovení ve věci rozhodl. Tím dle žalobce žalovaný zatížil žalovaný své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

11. V souvislosti s vytýkanými vadami výrokové části prvostupňového rozhodnutí žalobce dále rozvedl, že ve výrokové části coby nejdůležitější části rozhodnutí, nebyla uvedena konkrétní
12. forma zavinění, ačkoliv se jedná o esenciální náležitost výrokové části rozhodnutí. Forma zavinění je těsně spjata se samotným vyslovením viny, což je zřejmé i z ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 12 a § 77 zákona o přestupcích, za daných okolností nelze spojit formu zavinění s porušením právní povinnosti, neboť forma zavinění se právě váže k výroku o vině. Žalobce připomněl, že se od samého počátku hájil tím, že mu nebylo známo, že je v obci a že měření rychlosti resp. jeho výsledek nebyl správný. Již v podání ze dne 22. 7. 2016 a při ústním jednání dne 9. 11. 2016 namítal, že v místě, kde měření probíhalo, nebyl řádně označen počátek obce, což policisté nikterak nedoložili, naopak z obrazového záznamu pořízeného policisty je zřejmé, že v místě, kde je zadokumentováno vozidlo žalobce, je patrný vzrostlý porost, přičemž právě před tímto porostem je i svislé dopravní značení IZ 4a označující počátek obce „Kraborovice“. Žalobce tvrdil, že tak neměl možnost zjistit, že je v obci, místo přestupku nezná, nikdy zde nebyl a byl v důvěře v dopravní značení, neboť bezprostředně před místem měření mu bylo svislou dopravní značkou IZ 4b dáno na vědomí, že se již nenalézá v obci „Točice“ a tedy zvýšil rychlost své jízdy. Správní orgány proto měly s ohledem na tuto jeho obranu zvažovat konkrétní formu zavinění, což neučinily. Za daných okolností má žalobce za to, že nemohl naplnit znaky přestupku, zejména složku zavinění, neboť nemohl vědět, že páchá přestupek, ze kterého byl posléze obviněn, resp. měla být konkretizována forma zavinění takovým způsobem, který se z tvrzení žalovaného a provedeného dokazování podávala.
13. Závěrem žalobce poukázal na to, že žalovaný zcela nekriticky přijal právní závěry prvostupňového správního orgánu o tom, že měření rychlosti bylo prosté vad a že bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Žalobce připomněl, že již ve správním řízení zpochybňoval správnost měření, proto bylo povinností správního orgánu ověřit, že výsledek, který je žalobci přičítán, je korektní, neboť mu taková povinnost pramení i z ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalovaný pak ani nevyložil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že měření rychlosti proběhlo bezvadným způsobem. V této souvislosti žalobce citoval z návodu k obsluze měřícího zařízení: *„Pokud došlo u zařízení RAMER10 C v době mezi ověřením ke změně pneumatik, nebo výměně kol, je nezbytné provést kontrolu přesnosti měření viz kapitola 6.3.7.7 Radar přes tacho. Tato kontrola je doporučena před každým měřením rychlosti za jízdy. V případě větší chyby než $\pm 3\text{km/h}$ do rychlosti 100km/h nebo $3\pm\%$ při rychlosti nad 100km/h je nezbytné nové nastavení konstanty v rámci ověření na metrologickém pracovišti, které provedlo původní ověření.“* Uvedl, že z výpovědí svědků – policistů (obsluhy měřiče rychlosti) není zřejmé, že by byla provedena kontrola správnosti měření, ačkoliv samotní policisté, coby osoby odborně způsobilé k měření rychlosti, musejí znát návod k obsluze

měřiče a musí jim být zřejmé, že v době, kdy měření prováděli, mělo vozidlo s měřičem rychlosti osazené přinejmenším jiné pneumatiky, než v době kalibrace měřiče. Okolnost, zda vozidlo osazené měřičem rychlosti stálo či jelo, je dle jeho názoru v daném případě zcela nerozhodná.

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 23. 5. 2016, čj. KRPj-56412-5/PŘ-2016-160007-DOC, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, zahájil správní řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání. To proběhlo dne 8. 7. 2016 za účasti zástupce žalobce, o jednání byl sepsán protokol. V návaznosti na toto jednání žalobce, resp. jeho zástupce, zaslal správnímu orgánu vyjádření k věci ze dne 22. 7. 2016. Dne 9. 11. 2016 proběhl za účasti zástupce žalobce výslech svědků – při předmětné kontrole zasahujících policistů PČR M. D., K. S. a V. L..
17. Dne 6. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MCH-6628/2016/ODaP, sp. zn. ODaP-184/2016-Vo, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 19. 5. 2016 v 11:10 hod. v obci Kraborovice, na silnici II. třídy č. 345, ve středu obce u obchodu a u autobusové zastávky, kdy řídil vozidlo JEEP, RZ x, byla hlídkou Policie České republiky vozidlu naměřena rychlost jízdy 133/ km/hod. v místě, kde je v obci obecnou úpravou povolena rychlost nejvýše 50 km/hod., po odečtu tolerance odchylky v měření mu tak byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 129 km/hod. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
18. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
19. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nesprávným postupem a nezákonně sám vyložil učení místní a věcné příslušnosti správního orgánu I. stupně a podle jakých právních ustanovení bylo ve věci rozhodnuto, a to i s odkazem na organizační řád, který však není součástí spisového materiálu. Dle žalobce tím žalovaný akceptoval nesoulad výrokové části s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 77 zákona o přestupcích a sám vyložil, podle jakých právních ustanovení bylo ve věci rozhodováno, ačkoliv takovéto oprávnění přísluší právě prvostupňovému správnímu orgánu.

20. Náležitosti výrokové části rozhodnutí jsou upraveny ustanovením § 68 správního řádu. Dle jeho odstavce 2 se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
21. Není pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nejsou uvedeny právní předpisy, podle kterých bylo ve věci rozhodováno. Správní orgán ve výroku jmenoval ustanovení § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu i ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích. Uvedl tedy stěžejní ustanovení, podle kterých bylo věcně rozhodnuto, a to zcela obvyklým a dostatečným způsobem.
22. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení v rozhodnutí orgánu I. stupně, nutno podotknout, že takováto ustanovení se uvádějí obvykle v záhlaví či návětí rozhodnutí (nikoliv přímo ve výroku) a žalovaný jako odvolací správní orgán věcnou a místní příslušnost orgánu I. stupně následně dostatečně konkretizoval v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání (viz strana 4 napadeného rozhodnutí). Žalobce se mylí, pokud má zato, že odvolací správní orgán nemůže doplňovat a napravovat nedostatky rozhodnutí orgánu I. stupně. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba nahlížet na správní řízení jako na jeden celek. Vada řízení vedeného v prvním stupni, včetně nedostatků i jen v odůvodnění rozhodnutí, může být v odvolacím řízení zhojena. Odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní (nebo část změní) svým odůvodněním (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu). Odvolací řízení má nejen povahu přezkumnou, ale též povahu nápravnou ve vztahu k pochybením orgánu I. stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, čj. 5 Afs 48/2011-66). To, že lze dílčí korekce rozhodnutí provést v odvolacím řízení konstatoval již Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48, v němž uvedl, že *„nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“*
23. Nutno dodat, že v daném případě pak vůbec nešlo o situaci, že by odvolací orgán vykládal vůli prvostupňového správního orgánu a dotvářel ji v rámci svých úvah, jak rovněž namítá žalobce. Věcnou a místní příslušnost orgánu, který je ve věci oprávněn rozhodnout, striktně určují příslušná zákonná ustanovení, jejichž aplikace není závislá na volné úvaze správního orgánu či na tzv. správním uvážení.
24. K otázce absence kompetenčního ustanovení v rozhodnutí lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011-118, v němž tento soud uvedl, že *„ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve*

výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem.“

25. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a považuje je za plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv orgán I. stupně v návěti nebo ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, a i kdyby tento nedostatek žalovaný jako odvolací orgán nenapravil, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování v projednávané věci. Žalobce ostatně ve správním ani nyní v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by správní orgán I. stupně nebyl příslušný k vydání předmětného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv ani na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Lze navíc dodat, že kdyby se soud snad domníval, že je zde dán naprostý nedostatek příslušnosti správního orgánu rozhodujícího ve věci, jednalo by se o natolik závažnou vadu rozhodnutí, že by musela být vyslovena jeho nicotnost. K takovému postupu by soud přistupoval i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.).
26. Soud nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce vytýká rozhodnutí správního orgánu to, že v něm nebyla uvedena konkrétní forma zavinění a že správní orgány měly s ohledem na jeho obranu konkrétní formu zavinění zvažovat.
27. V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce popsaným jednáním „... porušil přinejmenším v rovině nedbalosti ustanovení § 18 odst. 4 ... a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.“ Dále na straně páté podřadil jednání žalobce pod definici vědomé nedbalosti. Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí (na straně 5) zopakoval, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v rovině nedbalosti, přičemž připomněl, že zákonem není vyžadována forma úmyslného zavinění pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, proto postačuje zavinění z nedbalosti, jak ji správní orgán I. stupně posoudil. V daném případě je přitom nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stačí zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak.
28. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
29. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Ve výroku rozhodnutí o přestupku

tedy není třeba rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (srov. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Postačí proto, promítne-li se posouzení, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

30. Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení § 77 zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že *„forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“* Podle § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění.* Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.
31. Žalobce v této souvislosti namítal i to, že nemohl naplnit znaky přestupku, zejm. složku zavinění, neboť nemohl vědět, že páchá přestupek, protože že mu nebylo známo, že je v obci, když v místě, kde měření probíhalo, nebyl řádně označen počátek obce. Namítl, že policisté to nedoložili.
32. Jak je již shora uvedeno, v průběhu správního řízení byli v daném případě zasahující policisté vyslechnuti jako svědci. Svědek M. D. mimo jiné popsal činnost policejní hlídky před zahájením měření. Konkrétně uvedl, že po příjezdu do obce Kraborovice ověřili, zda je obec ze všech stran řádně značená dopravním značením, poté našli vhodné místo k měření a tam nastavili radar. K dotazu zástupce žalobce potvrdil, že dopravní značení kontrolovali opakovaně, přičemž fotodokumentaci neprováděli, protože bylo bez závad.
33. Nutno připomenout, že svědecká výpověď (výpověď policisty z toho nevyjímaje) je sama o sobě důkazem, a pokud není vyvrácena či relevantně zpochybněna, skutečnosti svědkem uváděné nemusí být dále dokládány listinami či jinými dalšími důkazy. V dané věci tedy nebylo významné, že policisté označení počátku obce nedoložili (jak žalobce rovněž namítl).
34. Zmíněnou svědeckou výpověď se však žalobci pouhým tvrzením o tom, že počátek obce nebyl řádně označen, relevantně zpochybnit nepodařilo. Za zásadní krajský soud přitom považuje zejména to, že žalobce tuto skutečnost neuvedl již ve chvíli, kdy byl zastaven policejní hlídkou. Neuvedl tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na sdělení

policisty, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci Kraborovice (a o kolik km/hod.) a neuvedl nic takového ani ve svém písemném vyjádření k přestupku sepsaném na místě dne 19. 5. 2016, kam napsal pouze: „*nebyla předložena certifikace přístroje, provokovali rychlou jízdnou 335-6513.*“ Dokonce ani při ústním jednání konaném dne 8. 7. 2016 takové tvrzení nezaznělo, prvně se objevilo až ve vyjádření žalobce učiněným prostřednictvím jeho zástupce ze dne 24. 7. 2016, ačkoliv tedy mohlo být namítáno dříve, a to již při silniční kontrole. Z tohoto hlediska se proto zmíněné tvrzení žalobce jeví jako účelové.

35. Rovněž poukaz žalobce na to, že na záznamu o měření je v místě zadokumentování jeho vozidla patrný vzrostlý porost a že právě před tímto porostem je i svislé dopravní značení IZ 4a označující počátek obce „Kraborovice“, je zcela irelevantní, neboť snímek nemá ohledně jeho tvrzení žádnou vypovídací hodnotu. Nelze totiž přehlédnout, že na snímku není předmětné dopravní značení označující počátek obce vůbec zachyceno, a to proto, že měření rychlosti bylo prováděno až ve středu obce u autobusové zastávky, kde byl také snímek pořízen (místo přestupku je podrobně zaznamenáno v podkladech k přestupku založených ve správním spisu).
36. Pokud pak jde o samotnou výpověď zasahujícího policisty jako svědka, pro úplnost lze dodat, že krajský soud nemá důvod pochybovat o jeho věrohodnosti, neboť nezjistil, že by chování kteréhokoli ze zasahujících policistů bylo nestandardní (ostatně žalobce to ani netvrdil) nebo že by měli osobní zájem na věci. V této souvislosti lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka, který např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, mimo jiné konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědka – policisty.
37. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou zpochybňující správnost měření. Dle žalobce bylo povinností správního orgánu ověřit výsledek měření, když již ve správním řízení zpochybňoval jeho správnost. Dle jeho názoru bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť v době, kdy policisté měření prováděli, mělo vozidlo s měřičem rychlosti osazené přinejmenším jiné pneumatiky, než v době kalibrace měřiče.
38. Žalobce tedy nezpochybňuje fakt, že bylo změřeno vozidlo, které řídil, že měřicí zařízení bylo ověřeno a že neuplynula vyznačená doba platnosti ověření v době provedení měření rychlosti jeho vozidla, sporuje však použitelnost výsledku měření jako důkazního prostředku s poukazem na možnou změnu pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr instalován.

39. Obecně lze sice se žalobcem souhlasit v tom, že návod k obsluze předmětného rychloměru uvádí, že pokud došlo u zařízení RAMER10 C v době mezi ověřením ke změně pneumatik, nebo výměně kol, je doporučeno provést kontrolu přesnosti měření testem „Radar přes tacho.“ Současně je v návodu uvedeno (jak žalobce rovněž citoval), že *„tato kontrola je doporučena před každým měřením rychlosti za jízdy“*. Při této kontrole - testu je totiž měřena vlastní rychlost vozidla prostřednictvím odrazu od okolních pevných překážek. Okolnost, zda vozidlo měří za jízdy či stojí je tedy významná - jak je v návodě výslovně uvedeno, kontrola je doporučena před měřením rychlosti za jízdy. Pokud vozidlo stojí, je rychloměr použit jako měřič (radar) stacionární.
40. Nad rámec uvedeného lze poznamenat, že i kdyby bylo v daném případě měření rychlosti prováděno za jízdy vozidla, ani tak by tato námitka žalobce nemohla být úspěšná. K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77, kdy stěžovatel namítal možné „rozkalibrování“ měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatik, a vyslovil tento právní názor: *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“* Obdobný závěr ohledně kalibrace ve vztahu k výměně pneumatik byl vysloven v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35: *„stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“* Obdobný závěr je pak vyjádřen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-71. Krajský soud ve shodě s uvedenou judikaturou zastává názor, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž je rychloměr zabudován, nemůže jen z toho důvodu dojít k nepoužitelnému výsledku měření, neboť právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení $\pm 3 \%$, která je na výsledek měření aplikována. Navíc nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti 50 km/hod. bylo v dané věci natolik výrazné, konkrétně o 83 km/hod. při změřené rychlosti 133 km/hod., a i po započtení odchylky měření překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 79 km/hod. Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku (překročení rychlosti o více než 40 km/h v obci).

41. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má krajský soud za to, že výhrada žalobce k použitelnosti provedeného měření vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zcela nedůvodná. Pořízený výsledek měření považuje krajský soud za důkaz dostatečně prokazující rychlost změřeného vozidla žalobce v místě spáchání přestupku. Ve vztahu ke zjištění hodnoty dosažené rychlosti vozidla tak lze uzavřít, že pokud správní orgány v dané věci vycházely z výstupu měřícího zařízení, pak takto zjištěný skutkový stav věci je v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Byť tedy správní orgány odůvodňovaly neprovedení žalobcem navržených důkazů o této otázce tím, že obsluha přístroje byla řádně proškolená, že proškolení policisté provádějí pravidelné prohlídky a že není důvod pochybovat o tom, že přístroj použili v souladu s podmínkami návodu k obsluze, další dokazování v tomto směru nebylo i dle krajského soudu potřebné provádět.
42. Není pravdou, že správní orgány nevyložily, na základě jakých úvah dospěly k závěru, že měření rychlosti proběhlo řádným způsobem. K námitce žalobce, že nebyl dodržen návod na obsluhu rychloměru s ohledem na změnu pneumatik se, byť velmi stručně, vyjádřil již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na straně čtvrté a žalovaný pak na straně páté rozhodnutí.
43. Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci prvoinstanční správní orgán provedl řádné dokazování, na základě něhož bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobcem. Listinné důkazy, tj. zejména oznámení přestupku ze dne 19. 5. 2016, oznámení přestupku ze dne 23. 5. 2016, úřední záznam z dne 19. 5. 2016, záznam přestupku - fotografická dokumentace, ověřovací list č. 29/16 a svědecké výpovědi policistů provádějících silniční kontrolu je nutno považovat za důkazy, které ve svém souhrnu prokazují spáchání předmětného přestupku žalobcem. Tyto důkazy a z nich získaná skutková zjištění podávají dostatečný podklad pro to, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o skutkovém stavu a tedy vině žalobce.
44. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenáročoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. října 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně